

**บทสัมภาษณ์ ศาสตราจารย์ ดร.สุรพล นิตไกรพจน์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เกี่ยวกับนโยบายมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์กับเส้นทางสู่การเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ**

กองบรรณาธิการจุลสารธรรมศาสตร์ ฉบับพิเศษ “รับฟังความคิดเห็นร่าง พ.ร.บ.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ...” ได้จัดสัมภาษณ์พิเศษ ศาสตราจารย์ ดร. สุรพล นิตไกรพจน์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2551 เกี่ยวกับแนวทางและนโยบายมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

นับตั้งแต่ปีพ.ศ. 2510 จนถึงปัจจุบันนั้น มหาวิทยาลัยต่างๆ เริ่มดำเนินการเปลี่ยนสถานภาพไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ จำนวนทั้งสิ้น 13 มหาวิทยาลัย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหามงกุฎราชวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าลาดกระบัง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยมหิดล ส่วนมหาวิทยาลัยที่ร่าง พ.ร.บ. ยังอยู่ระหว่างการพิจารณา นั้น รวมทั้งสิ้น 14 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยนครพนม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ศาสตราจารย์ ดร.สุรพล นิตไกรพจน์ อธิการบดี ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางและนโยบายมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์สู่การเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐว่า สำหรับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นั้น ได้เสนอพระราชบัญญัติต่อสภาในวันที่ 30 กันยายน 2547 และกฎหมายธรรมศาสตร์ก็อยู่ในขั้นตอนระหว่างการศึกษาของคณะกรรมการกฤษฎีกามาตลอด มีกฎหมายมหาวิทยาลัยจำนวนมากที่อยู่ในขั้นตอนพิจารณามาก่อนหน้านั้น และกฎหมายธรรมศาสตร์นั้นถูกแจ้งกลับมา (เป็นการภายใน) จากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าได้ตรวจร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เสร็จแล้วเมื่อต้นปี 2550 เพื่อถามความเห็นด้านกฎหมายต่างๆ ที่ทางสำนักคณะกรรมการกฤษฎีกาเสนอกลับมา โดยในขณะนั้น ดร.วิจิตร ศรีสอาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ประกาศนโยบายว่ารัฐบาลจะผลักดันมหาวิทยาลัยในกำกับเพียงเท่าที่มีร่างกฎหมายอยู่เท่านั้น จะไม่รับพิจารณาเรื่องใหม่ๆ อีก ดังนั้น โดยสภาพขั้นตอนของธรรมศาสตร์ก็ไม่สามารถเสร็จสิ้นได้ เนื่องจาก ถึงแม้ว่าธรรมศาสตร์ตอบไปว่าเห็นด้วยหรือเห็นว่าควรแก้ไขร่างพ.ร.บ. และเสนอกลับไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา จากนั้นส่งกลับไปถามมติคณะรัฐมนตรี และส่งให้สภาพิจารณานั้น ต้องใช้ระยะเวลาหลายเดือน ซึ่งไม่ทันการพิจารณาของรัฐบาลชุดที่ผ่านมายุติ มธ.จึงไม่ได้เร่งรัดในเรื่องนั้น

เมื่อก้าวถึงสถานการณ์ขณะนี้ มีมหาวิทยาลัยออกนอกกรอบอีกทั้งสิ้น 7 แห่ง และธรรมศาสตร์ยังพิจารณาร่างกฎหมายของธรรมศาสตร์ยังไม่เสร็จสิ้น และยังไม่ตอบกลับในเรื่องข้อแก้ไขที่ทางสำนักคณะกรรมการกฤษฎีกาส่งมา ในสถานการณ์ดังกล่าวนี้ จะเอื้อประโยชน์ให้มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2 ด้าน คือ

1. มีโอกาสได้เรียนรู้บทบัญญัติ ศึกษา และเปรียบเทียบกับมหาวิทยาลัยอื่นๆ

ธรรมศาสตร์มีโอกาสเห็นว่ามหาวิทยาลัยทั้ง 7 แห่งที่เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐแล้วแล้ว มีบทบัญญัติใดที่เป็นประโยชน์ บทบัญญัติใดที่เอื้อต่อการจัดการศึกษา มีบทบัญญัติใดเป็นหลักประกันในกรณีต่างๆ ที่หลายคนเป็นห่วงก่อนหน้านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดูแลให้หลักประกันแก่นักศึกษา ให้โอกาสทางการศึกษาแก่ผู้ที่จะเข้ามาศึกษาในธรรมศาสตร์ ให้สามารถที่จะเรียนจบได้ แม้ว่าจะไม่มีทุนทรัพย์ จะเป็นผู้ยากไร้ หลักประกันเหล่านี้ได้เขียนอยู่ในพรบ.มหาวิทยาลัยทั้ง 7 ฉบับที่ออกไป และได้เขียนดีขึ้นเรื่อยๆ หมายความว่าเขียนมากขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้เกิดความมั่นใจได้ ในพ.ร.บ. ฉบับสุดท้ายที่ผ่านการพิจารณา คือ พ.ร.บ.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และพ.ร.บ.มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นั้น ได้เขียนเรื่องเหล่านี้ไว้อย่างชัดเจน ต่างไปจากกรอบเดิมที่เคยเขียนกันมากทีเดียว นี่เป็นหลักประกันที่เราจะเห็นได้จากร่างพ.ร.บ.ต่างๆ เป็นหลักประกันที่เกี่ยวข้องกับส่วนของนักศึกษาเกี่ยวกับผู้ที่ไม่มีความพร้อม และโอกาสในการศึกษา

ในอีกส่วนหนึ่ง หลักประกันหลายข้อที่กำหนดขึ้นในพ.ร.บ.มหาวิทยาลัยเหล่านี้เป็นประโยชน์ต่อบุคลากรในแง่ของการรับรองความมั่นคงของบุคลากรที่เคยอยู่มาก่อนว่าจะไม่ได้รับผลกระทบมากนัก เช่นในพ.ร.บ.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นกฎหมายหลังสุดนั้น รับรองว่าข้าราชการผู้ใดในมหาวิทยาลัยประสงค์จะคงความเป็นข้าราชการไว้ ไม่เปลี่ยนสถานภาพตามมหาวิทยาลัย ก็สามารถทำได้ไปจนกระทั่งเกษียณอายุ หมายความว่าไม่มีกรอบระยะเวลาบังคับว่าจะต้องโอนสถานภาพมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตั้งแต่เมื่อไร หรือหลักประกันในเรื่องการให้การสนับสนุนมหาวิทยาลัยในการดำเนินการด้านงบประมาณ ด้านการเงินต่างๆ หรือการกำหนดองค์ประกอบของสภามหาวิทยาลัยที่มีสัดส่วนของบุคลากรภายนอกและบุคลากรภายในผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นหลักประกันว่าจะมีระบบการควบคุมดูแลมหาวิทยาลัยที่ดี เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องใหม่ที่มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมากในช่วง 2-3 ปีมานี้ และมาปรากฏชัดอยู่ในพ.ร.บ.ของมหาวิทยาลัย 7 ฉบับ เป็นโอกาสที่ธรรมศาสตร์จะได้ทบทวนบทบัญญัติหลายข้อ ซึ่งในอดีตรัฐบาลหลายรัฐบาลตอบคำถามหรือให้หลักการในเรื่องนี้ไม่ตรงกัน แต่ในปัจจุบันได้กลายเป็นกฎหมาย เป็นระบบหรือหลักเกณฑ์ ที่ปฏิบัติกันในมหาวิทยาลัยทั้งหลายด้วยตนเอง ดังนั้นธรรมศาสตร์ก็มีเหตุผลที่จะปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนบทบัญญัติให้ทันสมัย ให้สอดคล้องและเป็นหลักประกันสำหรับทุกฝ่าย ไม่ว่าในด้านของนักศึกษา บุคลากร หรือระบบบริหารมหาวิทยาลัย

เรื่องดังกล่าวข้างต้นเป็นเรื่องแรกที่ธรรมศาสตร์จะทบทวนบทบัญญัติของพ.ร.บ.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ให้ทันสมัย ให้เป็นประโยชน์และเป็นหลักประกันที่ดีสำหรับทุกฝ่ายในการที่มหาวิทยาลัยจะเปลี่ยนสภาพไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐได้อย่างคล่องตัว มีหลักประกันสำหรับบุคลากร และนักศึกษา

2. มีโอกาสได้เรียนรู้ประสบการณ์และแนวทางปฏิบัติของมหาวิทยาลัยที่เพิ่งออกนอกระบบ ที่เป็นมหาวิทยาลัยใหญ่ในระดับเดียวกันกับธรรมศาสตร์

การที่ร่างพ.ร.บ.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ยังไม่ผ่านการพิจารณา จะเป็นข้อดีอีกด้านหนึ่ง คือในช่วงเวลา 1 ปีต่อไปนี้ ธรรมศาสตร์จะมีโอกาสเรียนรู้ประสบการณ์ของมหาวิทยาลัยใหญ่ๆ ที่เปลี่ยนสภาพเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐไปแล้ว ที่ผ่านมาถึงแม้จะกล่าวกันว่ามามีมหาวิทยาลัยในกำกับรัฐอยู่แล้วถึง 6 แห่ง แต่มีเพียงแห่งเดียวที่เปลี่ยนสภาพจากส่วนราชการไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเล็กในแง่ของจำนวนอาจารย์และจำนวนบุคลากร ดังนั้นการเปลี่ยนสภาพจึงไม่เกิดปัญหามากนัก และในขณะนี้มหาวิทยาลัยใหญ่ๆ ได้เปลี่ยนสภาพเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐหลายแห่ง อาทิ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยมหิดล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยใหญ่ระดับใกล้เคียงกับธรรมศาสตร์ เพราะฉะนั้น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จะมีโอกาสเรียนรู้วิธีการในการจัดการปัญหาต่างๆ เช่น การดูแลมหาวิทยาลัยในกำกับรัฐ การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติม ความเป็นอิสระที่เพิ่มขึ้นของมหาวิทยาลัยเหล่านี้เป็นจริงหรือไม่ในทางปฏิบัติ มีอิสระในการจัดสรรงบประมาณตามที่ตกลงไว้หรือไม่ สิทธิความเป็นอยู่ของบุคลากรเปลี่ยนไปหรือไม่ เรื่องเหล่านี้ ธรรมศาสตร์มีโอกาสได้เรียนรู้เช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยอื่นๆ ที่ยังไม่ออกนอกระบบ ซึ่งนับว่าเป็นโอกาสอันดีที่ธรรมศาสตร์จะได้เรียนรู้และนำประสบการณ์ของมหาวิทยาลัยอื่นๆ ในช่วงนี้มาศึกษาเพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจของธรรมศาสตร์เอง หากเปลี่ยนสภาพไปแล้วพบว่ามีปัญหาเกิดขึ้นน้อยมาก การบริหารคล่องตัวขึ้น ก็ไม่มีเหตุผลที่ธรรมศาสตร์จะไม่เปลี่ยนสภาพไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับรัฐ ในทางตรงกันข้าม หากพบปัญหาเกิดขึ้นมาก รัฐบาลไม่ได้จัดสรรงบประมาณให้ดังที่ตกลง มีปัญหาเรื่องสถานะ/สิทธิของบุคคล หรือวิธีปฏิบัติในเรื่องการจัดการของมหาวิทยาลัย ก็จะต้องย้อนกลับมาพิจารณาอีกครั้งว่า ปัญหาเหล่านั้นเกิดจากสาเหตุอะไร เกิดจากระบบ เกิดจากสภาพ หรือสถานการณ์ของแต่ละมหาวิทยาลัย และนำมาใช้ในการตัดสินใจต่อไป ดังนั้นในปีงบประมาณ 2551 นี้ จะเป็นปีที่ธรรมศาสตร์จะมีเวลาเพียงพอในการเรียนรู้ ดังนั้น ด้วยเหตุผล 2 ข้อดังกล่าว ธรรมศาสตร์จะพิจารณาการแก้กฎหมาย และเรียนรู้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับมหาวิทยาลัยอื่นๆ โดยในเบื้องต้น มีข้อมูลหลายอย่างเกิดขึ้นแล้ว เช่น การประชุมหารือร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยใหญ่เหล่านี้กับสำนักงบประมาณ โดยตกลงกันว่าจะจัดสรรงบประมาณในส่วนบุคลากรเพิ่มขึ้นให้อีก 30 % มิใช่ 50 % หรือ 70% ด้วยเหตุผลที่ว่าคงไม่ใช่บุคลากรทุกคนของมหาวิทยาลัยที่จะขอเปลี่ยนสถานะไปเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในปีนี้ คนส่วนหนึ่งยังใช้เวลาตัดสินใจ ดังนั้น การจัดสรรงบประมาณให้ 30 % เพิ่มขึ้นจากเดิมในหมวดงบประมาณบุคลากรจึงสมเหตุสมผล

ทั้งนี้ การเรียนรู้ ศึกษา ทั้ง 2 ข้อ อาจต้องใช้เวลาต่างกัน โดย กรณีแรกคาดว่าจะใช้เวลาไม่นาน ซึ่งขณะนี้รองอธิการบดีฝ่ายบริหารบุคคลได้ดำเนินการตรวจสอบและเตรียมการจัดการรับฟังความคิดเห็นของประชาคมในเรื่องนี้ และนำไปปรับแก้ พ.ร.บ.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยจะดึงเอาจุดเด่นของแต่ละมหาวิทยาลัยที่ออกนอกระบบแล้วมาปรับให้เหมาะกับร่างกฎหมายของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เอง ซึ่งคาดว่าจะต่างจากฉบับที่ผ่านสภาไปเมื่อ 3 ปีที่แล้วค่อนข้างมาก โดยจะจัดทำร่าง พ.ร.บ.ให้เสร็จสิ้นและนำไปสู่กระบวนการ “รับฟังความคิดเห็น” ซึ่งในขั้นตอนนี้ใช้เวลา 3-4 เดือนต่อจากนี้ ขั้นตอนที่ 2 จะส่งให้สภามหาวิทยาลัยเป็นผู้ตัดสินใจครั้งสุดท้าย หลังจากที่ได้จัดการรับฟังความคิดเห็นที่ท่าพระจันทร์ ศูนย์รังสิต และศูนย์ลำปาง ตลอดจนจัดรับฟังความคิดเห็นกับองค์กรนักศึกษา สภานักศึกษา และกลุ่มกิจกรรมต่างๆ ของนักศึกษาแล้ว คาดว่าจะเสร็จสิ้นในเดือนมิถุนายน 2551 ระยะเวลาที่เหลืออีก 2-3 เดือน หลังจากนั้นก่อนสิ้นปีงบประมาณ (เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2551) คือขั้นตอนการหารือในที่ประชุมคณบดี และที่ประชุมคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย เพื่อซักถามปัญหา หรือเกี่ยวกับประสบการณ์จากมหาวิทยาลัยต่างๆ พร้อมกับแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รวมทั้งข้อเสนอแนะต่างๆ เมื่อได้ข้อยุติแล้วจะนำเสนอสภามหาวิทยาลัย ภายในปีงบประมาณ 2551 (ภายในวันที่ 30 กันยายน 2551) หากมีขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งล่าช้า คาดว่าจะขยายเวลาไปจนถึงเดือนธันวาคม 2551 และหากขั้นตอนทั้งหมดที่กล่าวมาเสร็จสิ้นแล้ว

รัฐบาลยังไม่มีกรอบนโยบายชัดเจนว่าจะผลักดันเรื่องนี้หรือไม่ ธรรมชาติจะดำเนินการเสนอร่าง พ.ร.บ. กลับไปที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และเสนอความเห็นไปยังคณะรัฐมนตรีว่าธรรมชาติพร้อมที่จะเปลี่ยนสภาพไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (ในกรณีศึกษาจากประสบการณ์ของมหาวิทยาลัยอื่นๆ แล้วไม่พบปัญหาใดๆ) โดยหากไม่มีข้อขัดข้องทางการเมืองใดๆ ธรรมชาติคาดว่าจะมี พ.ร.บ. เป็นของมหาวิทยาลัยที่ผ่านการพิจารณาของ ทั้ง 2 สภา หรือออกนอกระบบเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยใหญ่อื่นๆ ของรัฐในขณะนี้ ในช่วงปลายปีงบประมาณ 2552 (เดือนกันยายน 2552) เนื่องจากขั้นตอนนี้จะใช้เวลามากพอสมควรในการพิจารณา ของทั้งสองสภา

เหล่านี้เป็นทิศทางและการดำเนินการ ตลอดจนกำหนดการที่วางแผนไว้ว่ามหาวิทยาลัยธรรมชาติ จะเดินตามกรอบเวลาดังกล่าวนี้ คือ ปี 2551 ดำเนินการให้เสร็จสิ้นในชั้นมหาวิทยาลัย และ ปี 2552 ดำเนินการให้เสร็จสิ้นในชั้นฝ่ายบริหาร และองค์กรนิติบัญญัติต่อไป

คำถามเด่นประเด็นร้อนเมื่อ “ธรรมชาติ” เปลี่ยนสถานภาพเป็น “มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ”

หากถามว่าจะมั่นใจได้อย่างไรว่าการเป็น “มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ” จะไม่เกิดปัญหา สำหรับผู้ที่มีทักษะในทางที่ไม่เห็นด้วยหรือคัดค้านนั้น จะมีข้อห่วงใยอยู่ 4-5 เรื่อง ซึ่งจุดสารธรรมชาติ ได้สรุปคำถามและคำตอบจากการสัมภาษณ์พิเศษ ศาสตราจารย์ ดร.สุพล นิธิไกรพงษ์ อธิการบดี โดยสรุป ดังนี้

ประเด็นที่ 1 : มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐจะเป็นมหาวิทยาลัยที่สนใจเพียงเรื่องค่าหน่วยกิต ค่าธรรมเนียมการศึกษาซึ่งมีแนวโน้มว่าจะสูงขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็จะไม่ใส่ใจกับสังคม เด็กที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ ค้อยโอกาส ก็จะไม่เป็นที่ต้องการของมหาวิทยาลัย โอกาสทางการศึกษาจะเปลี่ยนไป หรือพูดง่ายๆ ว่ามหาวิทยาลัยจะเป็นธุรกิจมากขึ้น

อธิการบดี : ขอยืนยันว่าไม่เป็นความจริง มหาวิทยาลัยในสังกัดจำนวนมากไม่ได้เก็บค่าเล่าเรียนแพง มหาวิทยาลัย 13 แห่งที่กล่าวข้างต้น มีอย่างน้อย 6 แห่งที่เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐมาก่อนหน้านี้แล้ว หากถามว่า มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มหามงกุฎราชวิทยาลัย ซึ่งสอนพุทธศาสนบัณฑิตนั้น เก็บค่าเล่าเรียนแพงหรือไม่ เราสามารถตรวจสอบได้ว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ซึ่งได้ออกนอกระบบมาตั้งแต่แรกแล้วนั้น เก็บค่าหน่วยกิตละประมาณ 500 บาท ถ้าคำนวณค่าใช้จ่ายที่นักศึกษาจะต้องเสียในแต่ละภาคแล้วเข้าใจว่ามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายแพงกว่ามหาวิทยาลัยธรรมชาติ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยส่วนราชการอยู่ในขณะนี้ หลักประกันสำคัญที่ธรรมชาติ ในเรื่องนี้ก็มีอยู่โดยเป็นมติของสภามหาวิทยาลัยตั้งแต่ปี พ.ศ.2539 กำหนดหลักประกันในเรื่องนี้ไว้แล้ว และทางมหาวิทยาลัยก็บริหารตามแนวทางนั้นก่อนมหาวิทยาลัยอื่นๆ ก่อนที่จะมีข้อยุติเรื่องนี้เสียอีก ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่สภามหาวิทยาลัยมีมติว่า 10 % ของค่าหน่วยกิต ค่าธรรมเนียม ค่าใช้จ่ายที่ทางมหาวิทยาลัยเก็บจากนักศึกษาแต่ละปีนั้น ได้จัดสรรเป็นทุนการศึกษาสำหรับผู้มีรายได้น้อย และผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ ซึ่งขณะนี้ธรรมชาติเก็บเงินส่วนที่เป็น 10 % นี้ได้ประมาณ 20 ล้านบาทต่อปี จัดเป็นทุนแก่นักศึกษา และยังมีเงินคงเหลืออีกมากที่จะสามารถนำมาจัดสรรทุนให้แก่ นักศึกษาที่ต้องการเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมชาติ หรือเข้ามาศึกษาแล้วขาดแคลนทุนทรัพย์ได้อีก ซึ่งไม่รวมถึงโครงการทุนการศึกษาที่

ธรรมศาสตร์จัดสรรให้แก่ผู้ที่ขาดแคลนที่มีมาตั้งแต่แรก โดยนอกจากจัดทุนให้กับนักศึกษาระบบธรรมศาสตร์แล้ว มหาวิทยาลัยได้รวมถึงผู้ที่ขาดแคลนซึ่งอาจจะมีปัญหาทางเศรษฐกิจที่ทำให้เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ไม่ได้ และไม่คิดจะเข้า เนื่องจากไม่มีทุนในการสมัครสอบ ไม่มีค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปสอบในศูนย์การสอบต่างๆ ดังนั้น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จึงมีโครงการเรียนดีจากชนบท ซึ่งเปิดรับนักศึกษาในโครงการนี้ปีละ 300 คน ซึ่งมหาวิทยาลัยจะคัดเลือกนักศึกษาจากต่างจังหวัดที่เรียนดี เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยมหาวิทยาลัยจะสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายและอำนวยความสะดวกแก่นักศึกษาในทุกๆ ด้าน รวมถึงค่าใช้จ่ายรายเดือนๆ ละ 4,000 บาท นี่เป็นหลักประกันที่ธรรมศาสตร์มีมาก่อนหน้านี้แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ในร่างพ.ร.บ.มหาวิทยาลัย 7 แห่ง ที่ออกนอกกรอบไปจะเห็นได้ชัดเจนว่ามีบทบัญญัติการรับประกันในเรื่องโอกาสของผู้ที่มีรายได้น้อย หรือขาดแคลนทุนทรัพย์ มหาวิทยาลัยจะต้องจัดสรรงบประมาณ เพื่อดูแลในส่วนนี้อย่างชัดเจน นี่เป็นบทบัญญัติที่กฎหมายมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ ซึ่งทุกมหาวิทยาลัยต้องถือปฏิบัติ ซึ่งเป็นเรื่องหนึ่งที่ขอยืนยันว่าในส่วนของนักศึกษานั้น ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง หรือจะได้รับผลกระทบกระเทือน อย่างน้อยในส่วนของธรรมศาสตร์เองเรายืนยันอย่างนั้น

หลายคนกล่าวว่าจะขึ้นค่าหน่วยกิตและส่งผลกระทบต่อแก่นักศึกษา จึงขอยืนยันกลับไปว่าไม่ใช่ การปรับเงินที่นักศึกษาจะต้องจ่ายซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของค่าเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ขณะนี้ ในส่วนมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เอง สักส่วนที่นักศึกษาแต่ละคนต้องรับภาระเหล่านี้อยู่ที่ประมาณ 20-30% จากค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่มหาวิทยาลัยใช้ในการจัดการเรียนการสอน ส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายเหล่านี้นักศึกษาอาจต้องจ่ายเพิ่มขึ้นตามสภาพเงินเฟ้อ ตามสภาพเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ ซึ่งมหาวิทยาลัยที่เป็นส่วนราชการก็ปรับอัตราเหล่านี้อยู่ โดยปี 2550 เป็นปีแรกที่นักศึกษาธรรมศาสตร์ที่เข้าใหม่จะต้องจ่ายค่าหน่วยกิตเพิ่มขึ้นประมาณ 25 % ซึ่งนี่เป็นการปรับบนพื้นฐานของความเป็นมหาวิทยาลัยราชการ เนื่องจากมหาวิทยาลัยไม่ได้ปรับค่าหน่วยกิตมาเป็นระยะกว่า 10 ปีแล้ว สภามหาวิทยาลัยจึงเห็นว่าควรจะต้องปรับเพิ่มขึ้นบ้าง ทั้งนี้ อาจจะปรับเพิ่มขึ้นจาก 25% เป็น 27 % ในบางคณะ หรืออาจจะคงเดิมเนื่องจากค่าเงินเพื่อปรับเปลี่ยนไป และการปรับเพิ่มขึ้นนี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อแก่นักศึกษาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์อย่างแน่นอน เนื่องจากมหาวิทยาลัยจะเพิ่มทุนสนับสนุนการศึกษาสำหรับนักศึกษาเหล่านี้ตามไปด้วย ดังนั้นการขึ้นค่าหน่วยกิตจึงไม่ใช่ลักษณะเฉพาะของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ แต่เป็นเรื่องปกติที่ไม่ว่ามหาวิทยาลัยจะอยู่ในสถานะใด เมื่อเวลาผ่านไปก็ต้องปรับให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง

ประเด็นที่ 2 : บุคลากรของมหาวิทยาลัย เมื่อเปลี่ยนสภาพเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐแล้ว ผู้บริหารจะมีอำนาจเบ็ดเสร็จในการเห็นสมควรที่จะต่อ หรือไม่ต่อสัญญาจ้างบุคลากร จะมีการประเมินซึ่งมีผู้บริหารเป็นผู้ตัดสินใจในเรื่องการประเมิน หรือเข้าใจว่ามีระบบเผด็จการโดยผู้บริหารมหาวิทยาลัย

อธิการบดี : เรื่องนี้ไม่ก็เป็นความจริง เนื่องจากระบบพนักงานมหาวิทยาลัยของธรรมศาสตร์ ซึ่งก็มีมาประมาณ 8-9 ปี เหมือนกับมหาวิทยาลัยอื่นๆ นั่นเอง และ ในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์โดยสภามหาวิทยาลัย ได้จัดทำระบบการประเมินพนักงานมหาวิทยาลัยไว้อย่างชัดเจน และเป็นที่ยอมรับในที่ประชุมผู้บริหาร และในสภามหาวิทยาลัย ตลอดจนการสื่อไปยังบุคลากรฝ่ายต่างๆ ว่าระบบนี้จะเป็นระบบที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จะนำมาใช้เมื่อมหาวิทยาลัยออกนอกระบบด้วย หากถามว่าขณะนี้ระบบการประเมินมี

ความชัดเจน มีคณะกรรมการดูแล มีบทบัญญัติในการควบคุมดุลยพินิจของผู้บริหารอย่างชัดเจน มีองค์ประกอบของคณะกรรมการประเมินที่มาจากฝ่ายต่างๆ มิใช่เฉพาะผู้บังคับบัญชาเท่านั้น จนถึงปัจจุบันธรรมศาสตร์ใช้ระบบนี้มา 2-3 ปีแล้ว ทางมหาวิทยาลัยก็ยังไม่ได้รับเรื่องร้องเรียนจากบุคลากรว่าเกิดปัญหา ไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือถูกกลั่นแกล้ง เนื่องจากทุกอย่างได้ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าระยะเวลาในการประเมินเป็นอย่างไร และกรอบสัมฤทธิ์ผลที่คาดหวังจากกระบวนการประเมินคืออะไร **ธรรมศาสตร์ทำตรงนี้มีโดยมีกฎระเบียบข้อบังคับชัดเจน และทราบกันโดยทั่วไปว่ากฎเกณฑ์นี้จะนำมาใช้เมื่อมหาวิทยาลัยเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ** นั่นหมายความว่าเราจะไม่ปรับเปลี่ยนแก้ไขอะไรใหม่ เราจะนำกฎเกณฑ์นี้ไปใช้ ดังนั้น การที่ยังไม่พบว่ามีปัญหาเกิดขึ้นกับระบบการประเมินนี้ เป็นหลักประกันที่ธรรมศาสตร์ให้กับคนในมหาวิทยาลัย

ประเด็นที่ 3 : บุคลากรที่มีสถานภาพเป็นข้าราชการอยู่เดิมเกรงว่าจะถูกบังคับให้เปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ข้าราชการจะต้องทิ้งสถานภาพ “ข้าราชการ” ที่มีอยู่เดิม

อธิการบดี : ตามที่อธิบายไว้ข้างต้นว่า พ.ร.บ.ของมหาวิทยาลัยอื่นๆ ข้างต้น 7 ฉบับที่ออกนอกระบบ นั้นได้ระบุให้เป็นสิทธิของ “ข้าราชการเดิม” ว่าต้องการจะเปลี่ยนสถานภาพหรือไม่ก็ได้ ดังนั้นกรณีข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ผู้ใดที่ไม่ประสงค์จะเปลี่ยนสถานภาพ บุคลากรเหล่านี้จะสามารถคงสถานภาพ “ข้าราชการ” ได้จนเกษียณอายุ แต่มีข้อจำกัดว่าบุคลากรเหล่านี้จะไม่สามารถดำรงตำแหน่งผู้บริหารในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ อาทิ ตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี หรือรองคณบดี ได้ แต่สำหรับผู้ที่ไม่ประสงค์จะเปลี่ยนสถานภาพนั้น สิทธิและสวัสดิการ ตลอดจนสิทธิประโยชน์ จะไม่เปลี่ยนแปลง หมายความว่า ผู้ที่เป็นข้าราชการก็ยังคงมีสิทธิเดิมที่เป็นข้าราชการอยู่ (ซึ่งปัจจุบันจะกลายเป็นข้าราชการบำนาญ) มีสิทธิเหมือนกับข้าราชการประจำทุกประการ แล้วเข้ามารับตำแหน่งในมหาวิทยาลัยในกำกับในฐานะพนักงานมหาวิทยาลัย โดยมีการปรับค่าตอบแทนให้สูงขึ้น มีการประเมิน มีการทำสัญญา ไม่ได้คงสถานภาพการเป็นข้าราชการจนถึงเกษียณอีกต่อไป แต่สถานภาพเดิมที่เป็น “ข้าราชการบำนาญ” นั้นยังคงอยู่ ยังได้รับสิทธิประโยชน์ดังเช่นที่ข้าราชการปกติได้รับ นอกจากนี้ สิทธิการได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ของพนักงานมหาวิทยาลัยที่โอนมาจากข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ก็จะได้รับสิทธิเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยที่มีอยู่เดิม

ประเด็น 4 : การเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเอื้อประโยชน์ให้ผู้บริหารได้รับค่าตอบแทนสูงขึ้น และได้รับสิทธิประโยชน์มากขึ้น นอกจากนี้ผู้บริหารจะสืบทอดอำนาจให้ผู้บริหารดำรงตำแหน่งในระดับผู้บริหารได้ตลอด หรือผลักดันเป็นผู้บริหารไปเรื่อยๆ

อธิการบดี : หากตรวจสอบจากมหาวิทยาลัยในกำกับรัฐอื่นๆ 2-3 แห่ง เช่น พ.ร.บ.มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งเมื่อประกาศใช้แล้ว 1 เดือน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล ก็ครบวาระการดำรงตำแหน่ง และทางมหาวิทยาลัยก็ได้ดำเนินการสรรหาและได้มีมติแต่งตั้งอธิการบดีคนใหม่แล้ว หรือกรณี พ.ร.บ.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งประกาศใช้แล้วเมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2551 ที่ผ่านมา ในอีกไม่นานนี้ อธิการบดีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะครบวาระ และสภาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็ได้ลงมติเลือกอธิการบดีคนใหม่แล้ว ดังนั้น จึงไม่มีการสืบทอดอำนาจ หรือจะดำเนินการเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยอยู่ในอำนาจต่อไปได้ โดยขอยืนยันว่า พ.ร.บ.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่กำลังจะเสนอต่อสภานั้น หากมีโอกาสประกาศใช้ เป็นกฎหมาย บทบัญญัติในการนับ

วาระการดำรงตำแหน่งของอธิการบดีก็ยังคงไว้เช่นเดิม คือ อธิการบดีสามารถดำรงตำแหน่งได้ไม่เกิน 2 วาระติดต่อกัน ถ้าให้นับวาระการดำรงตำแหน่งอธิการบดีตั้งแต่ พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2531 เป็นวาระการดำรงตำแหน่งตาม พ.ร.บ.ใหม่ หมายความว่าผมซึ่งดำรงตำแหน่งอธิการบดีมาเป็นวาระที่ 2 ก็จะเป็นวาระสุดท้ายไม่ว่าพ.ร.บ.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จะเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยนก็ตาม ก็ไม่สามารถดำรงตำแหน่งติดต่อกันได้อีก นี่เป็นหลักประกัน หากถามว่า ผู้บริหารจะกำหนดค่าตอบแทนพิเศษเพิ่มขึ้นต่างจากที่อื่นๆ หรือไม่ นั่นถือว่าเป็นส่วนของสภามหาวิทยาลัยที่จะเป็นผู้กำหนด ผู้บริหารมิได้มีอำนาจในการกำหนดค่าตอบแทนนี้ ดังนั้น สภามหาวิทยาลัยน่าจะพิจารณาได้อย่างรอบคอบว่าควรจะกำหนดค่าตอบแทนผู้บริหารอย่างไร โดยขอยืนยันว่า ขณะนี้ตำแหน่งอธิการบดี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีค่าตอบแทนเพิ่มขึ้นจากเงินเดือนปกติ เดือนละ 40,000 บาทเท่านั้น ซึ่งถือว่าเป็นอัตราที่ต่ำมากเมื่อเทียบกับมหาวิทยาลัยของรัฐต่างๆ และเมื่อเทียบกับหน่วยงานในกำกับของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เอง ที่มีการเลือกผู้บริหารเป็นวาระ ซึ่งในปัจจุบันมีหน่วยงานในลักษณะดังกล่าวนี้อยู่หลายหน่วยงาน อาทิ สถาบันเทคโนโลยีนานาชาติสิรินธร โรงพยาบาลธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติ สำนักงานจัดการทรัพย์สิน โดยค่าตอบแทนของบุคลากรเหล่านี้ที่อยู่ภายใต้การบริหารงานของอธิการบดีนั้นสูงกว่าค่าตอบแทนของอธิการบดีหลายเท่า อันเป็นเรื่องปกติ เนื่องจากมหาวิทยาลัยขอเชิญบุคลากรเหล่านี้ให้มาดำรงตำแหน่งผู้บริหารเป็นวาระ และมีการกำหนด KPI มีระบบการประเมิน การตรวจสอบ และเป็นที่ยอมรับกันว่าวาระหนึ่งๆ มีระยะเวลา 3 หรือ 4 ปีเท่านั้น ดังนั้นจึงต้องให้ค่าตอบแทนสูงกว่าปกติ ซึ่งเป็นธรรมชาติของการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยที่มีหน่วยงานอิสระ แม้กระทั่งสำนักงานจัดการทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ผู้บริหารก็ได้รับค่าตอบแทนสูงกว่าอธิการบดีมหาวิทยาลัย และอัตรา 40,000 บาท เป็นอัตราปกติที่กำหนดโดยระเบียบสภามหาวิทยาลัย โดยมีพื้นฐานที่ว่า ผู้ที่มาทำหน้าที่นี้ เป็นผู้ที่มีภารกิจดำเนินการเรียนการสอนอยู่แล้ว มีเงินเดือนของตนเองอยู่แล้ว อัตราเงิน 40,000 บาทนี้ เป็นเพียงอัตราค่าตอบแทนที่เพิ่มขึ้นมาเท่านั้น หากในอนาคตภายหน้า เมื่อมีข้อเรียกร้องว่าอธิการบดีควรปฏิบัติหน้าที่บริหารมหาวิทยาลัยเต็มเวลา มีการทำสัญญาจ้างเป็นสัญญาให้ปฏิบัติหน้าที่อธิการบดี 3 หรือ 4 ปี ผูกมัดให้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งอธิการบดีเพียงอย่างเดียว ฉะนั้น ค่าตอบแทนก็อาจจะมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมสอดคล้อง แต่ก็ไม่น่าจะสูงกว่ามหาวิทยาลัยอื่นๆ ข้อนี้ผมขอยืนยันว่าปัญหาในเรื่องการสืบทอดอำนาจ หรือผู้บริหารจะกำหนดค่าตอบแทนให้ตนเองสูงๆ นั้นจะไม่เกิดขึ้นในกรณีธรรมศาสตร์ การดำรงตำแหน่งอธิการบดีของผม จะสิ้นสุดในปี 2553 เท่านั้น ซึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขที่ระบุว่าห้ามอธิการบดีดำรงตำแหน่งเกิน 2 สมัย ผมยืนยันว่า พ.ร.บ.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่จะออกมานั้นก็จะมิบทบัญญัติที่รับรองว่าการดำรงตำแหน่งอธิการบดี ตาม พ.ร.บ.2531 นั้นนับเป็นการดำรงตำแหน่งของอธิการบดีใหม่เช่นเดียวกันกับทุกๆ มหาวิทยาลัย

ประเด็นที่ 5 : มหาวิทยาลัยจะปิดหลักสูตรที่ไม่เป็นประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ การเรียนการสอนที่เกิดประโยชน์ต่อสังคมแต่ไม่สนองต่อการจ้างงาน ทำให้ไม่มีผู้สนใจเสียค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูงเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย เช่น วิชาในกลุ่มสังคมสงเคราะห์ สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ประวัติศาสตร์ และปรัชญา

อธิการบดี : หลายคนอาจมองว่าสาขาวิชาข้างต้น เรียนไปแล้วไม่ก่อให้เกิดประโยชน์โดยตรงในทางการประกอบอาชีพ แต่วิชาเหล่านี้ทำให้คนฉลาดขึ้น สร้างคนให้เป็นคน หากถามว่ามหาวิทยาลัยจะยกเลิกหรือปิดหลักสูตรเหล่านี้หรือไม่ จึงขอยกตัวอย่างเปรียบเทียบ เพื่อให้เห็นภาพง่ายๆ ว่าวิชาเหล่านี้ ในแง่ของผลตอบแทนทาง

เศรษฐกิจของผู้ที่ศึกษาจบแล้วไปทำงานนั้น คงไม่ด้อยไปกว่าวิชาพุทธศาสนบัณฑิต ถ้าในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐยังคงสอนวิชาพุทธศาสนบัณฑิต ก็ไม่มีเหตุผลที่จะส่งผลกระทบต่อสาขาวิชาซึ่งเป็นประโยชน์ในการทำให้คนเป็นคน มากยิ่งกว่าประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ ดังเช่นวิชาที่แยกตัวอย่างข้างต้น ฉะนั้น หากรัฐบาลยอมลงทุนและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่างๆ เพื่อทำการสอนวิชาพุทธศาสนบัณฑิตในมหาวิทยาลัยในกำกับรัฐได้ ก็เห็นว่าไม่น่าจะมีปัญหา หรือน่าจะมีผลกระทบต่อหลักสูตรสาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ปรัชญา หรือประวัติศาสตร์แต่อย่างใด

ทัศนคติในเรื่อง “มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ” เหล่านี้ ยังเป็นสิ่งใหม่ แล้วหลายคนก็ยังมีข้อข้องใจต่อผลที่จะตามมากับการเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐอยู่พอสมควร มีการให้ข้อมูลที่ยังอาจจะไม่ได้ให้รายละเอียดลงเชิงลึกในข้อเท็จจริงมากนัก ซึ่งในอดีตเราอาจจะยังไม่สามารถตอบได้ชัดเจนว่าความเป็นห่วง หรือข้อข้องใจประเด็นใดถูก หรือผิด แต่บัดนี้ได้มีมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐแล้ว 13 แห่ง ผมคิดว่าเรามีตัวอย่าง มีคำอธิบายที่จะตอบได้ว่า มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐน่าจะเป็น “ทางรอด” และเป็นวิธีที่จะทำให้อุดมศึกษาของประเทศพัฒนา และมีประสิทธิภาพสูงขึ้นได้ ผมยังไม่ได้พูดว่าหากเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐแล้วจะดีอย่างไร จะมีอะไรเปลี่ยนไปบ้าง ซึ่งประเด็นดังกล่าวนี้จะนำไปหารือกับประชาคมธรรมศาสตร์เมื่อถึงเวลาที่จะต้องรับฟังความคิดเห็นของประชาคม โดยในชั้นนี้ผมเพียงแต่อยากจะบอกกับประชาคมว่า สิ่งที่เราเป็นห่วง สิ่งที่เราสงสัย หรือไม่ค่อยเข้าใจ นั้น จริงๆ แล้วตัวอย่างที่เกิดขึ้นในหลายปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันในมหาวิทยาลัยต่างๆ นั้น สามารถตอบคำถามได้พอสมควรว่ามีได้เป็นความจริงอย่างนั้น และหากถามอีกว่า แล้วเราจะออกไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเพื่ออะไร ผมคิดว่าผมจะเล่าเรื่องนี้ให้ประชาคมธรรมศาสตร์ฟังเมื่อถึงเวลาที่เราจะมี การรับฟังความคิดเห็นในเรื่องเกี่ยวกับ “พ.ร.บ.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ...” โดยเฉพาะต่อไป